

des efter 1872. Nei, jeg har tilvisse ment, at den allerede burde have været indkaldt, og jeg anser det fremdeles for i høj Grad nødvendigt, at den bliver indkaldt snarest muligt, ikke alene for at man kan komme under Veir med, hvorledes den lader sig organisere, og hvilken Nytte man kan drage af den, men ogsaa og i Særdeleshed fordi det Befalingspersonale, der er ansat i Forstærkningen, hvad vi vel maa huske paa, ikke har havt den ringeste Dvelse, jeg kan gjerne sige fra 1864, idet en hel Del af det Personale, som er ansat i Forstærkningen, var gaaet af i 1864, men under alle Omstændigheder fra 1867, og saaledes ikke har havt Leilighed til at sætte sig ind i de nye Reglementer, i de nye Haandvaaben og i den nye Taktik. Hvis det derfor paa een Gang blev indkaldt for at skulle bruges uden nogen foregaaende Dvelse, saa tror jeg ikke, at det kan negtes, at man i Virkeligheden ikke havde Noget, at støtte sig til i dette Personale. Det forekommer mig, at man maa kunne indse, hvad Følgen deraf vilde blive, især naar man vil kaste sit Blik paa den sørgelige Krig, som nys har fundet sin Afslutning. — Et andet Punkt, som er blevet omtalt, er Munderingsvæsenet. Jeg skal dog heller ikke komme nærmere ind herpaa, og jeg kan det ikke engang, da jeg ikke har noget tilstrækkeligt Overblik over, i hvor høj en Grad der i saa Henseende behøves en Forøgelse. Jeg vil kun henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at det vistnok altid er en meget daarlig Økonomi, som man udviser ved at vente med at forsyne sig med de nødvendige Beklædningsgjenstande, indtil en Krig udbræder. Det er ikke alene en daarlig Økonomi for Landet, men det er ogsaa meget sørgeligt for dem, der skulle føre sig disse Gjenstande, naar de komme i Krig. Jeg har selv været to Gange i Krig, og jeg har begge Gange havt Leilighed til at høre, hvormeget man har beklaget sig over de flette Stoffer, som altid blive leverede under saadanne Forhold. Naar Beholdningerne derimod anskaffes i Fredstid og opbevares — det koster jo ikke synderlig mange Penge at vedligeholde dem —, saa har man Alt færdig, naar det skal bruges, og det tror jeg er det

ene Rigtige. — Jeg skal endnu kun ganske kort tillade mig at berøre Spørgsmaalet om Søforterne. Dengang da disse Forter blev anlagte, var man tilvisse ikke saa fremsynet — men jeg tror heller ikke, at det kunde forlanges — at forudsæ, at de maatte have en saadan Modstandsevne, at de kunde være istand til at modstaa det Skyts, som den allernyeste Tid har frembragt. Og naar man nu siger, at Forterne ikke opfyldte de Fordringer, som man kan stille til dem, kan dette altsaa forsaavidt være Tilfældet, som man hvis man nu skulde anlægge disse Forter, tildels vilde anlægge dem efter andre Principer og gøre dem stærkere. Men jeg tror ikke desto mindre rigtig nok, at de som sige, at Forterne ikke gjøre nogen Nytte og ikke have nogen Modstandsevne, tage storligen fejl. Jeg vil kun tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at i de to største Forter derude, som jo ere bestykkede med omtrent et halvt Hundrede Pjeecer, hvert staar hver Kanon i en Kasemat for sig. Hvis denne altsaa bliver gennemskudt, saa vil en saadan Kanon ganske vist blive demonteret, men dermed er imidlertid jo i Virkeligheden Forsvaret langtfra at være ophørt. Dertilmod vedbliver der alligevel at være en betydelig Modstandsevne tilstede hos Fortet. Men for at denne Modstandsevne kan være tilstede, anser jeg det rigtig nok for at være i den højeste Grad nødvendigt, at man anbringer saadant Skyts i Forterne, at de kunne forsvare sig. Vi maa vel huske paa, at det Skyts, som kan føres i et Fort, er sværere og stærkere end det Skyts, som kan føres imod det. Naar vi nu ikke ville bestyffe Forterne ordentlig, saa blive de let forsvarslose, hvorimod de, dersom man vil bestyffe dem, som de kunne bestyffes, selv om enkelte Kanoner blive demonterede, som sagt, dog alligevel ville beholde en saa stor Modstandsevne, at jeg tror, at det vil være vanskeligt at angribe dem med Held.

Sluttelig skal jeg endnu kun bemærke, at jeg maatte endda ikke i Dieblicket vilde have taget Ordet i denne Sag, naar det ikke var for tillige at udtale den Anskuelse, at jeg rigtig nok vilde anse det for onskeligt, om Ministeriet selv vilde stille de Vædringsfor-